

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 305/17	
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany , jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. S.	W nieustalonym dniu, jednak nie później niż w dniu 22 grudnia 2013 roku w W. przy ul. (...) pełniąc funkcję redaktora naczelnego czasopisma (...) przetworzył dane osobowe A. S. w ten sposób, że umieścił artykuł pt. „H.: „Sprzedawca nie chce wymienić auta. Ma rację?” na internetowej stronie mobilnej AutoŚwiat.pl zawierający imię i nazwisko oraz adres A. S., do których przetwarzania nie był uprawniony, tj. o czyn z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W 2010 roku A. S. w ramach prowadzonej	Wyjaśnienia oskarżonego	343, 456, 725	

działalności gospodarczej zakupił od Grupy (...) samochód osobowy marki H. (...). Mężczyzna nie był jednak zadowolony z dokonanego zakupu i zarzucił sprzedawcy sprzedaż pojazdu z wadami fabrycznymi.

A. S. wkrótce zwrócił się do redakcji tygodnika (...), której redaktorem naczelnym był S. S., w celu zainteresowania czasopisma ww. problemem.

W tym celu mężczyzna kilkakrotnie nawiązał kontakt z K. K. - redaktorem prowadzącym rubrykę Interwencje w ww. magazynie.

W rezultacie w tygodniku (...) w numerze 38 z dnia 13 września 2010 roku za zgodą A. S. opublikowano artykuł „Sprzedawca nie chce wymienić auta. Ma rację?”, dotyczący perypetii zakupu pojazdu marki H. (...) przez A. S.. W artykule zamieszczono także stanowisko H., który reprezentował R. P..

Dziennikarz sporządzający ww. artykuł opublikował materiał pod pseudonimem.

Natomiast w numerze 8 z dnia 21 lutego 2011 roku tygodnika (...) zawarto wzmiankę o ww. artykule wraz z komentarzem A. S. do odpowiedzi H., której mężczyzna zarzucił zamieszczenie

<p>nieprawdziwych informacji.</p> <p>A. S. wyraził zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych w wersji papierowej czasopisma.</p> <p>Dnia 22 grudnia 2013 roku A. S. ujawnił na swoim telefonie komórkowym z dostępem do Internetu artykuł „Sprzedawca nie chce wymienić auta. Ma rację?”</p> <p>A. S. wezwał prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. do zawarcia ugody w związku z umieszczeniem przez redaktora naczelnego w jego ocenie danych osobowych w artykule na stronie internetowej tygodnika.</p> <p>Przedmiotowy artykuł jest aktualnie niedostępny w Internecie.</p>			
Częściowo zeznania A. S.	1-2, 457-459		
Zeznania świadka R. P.	57-58, 481-482		
Zeznania świadka J. K.	589-590		
Zeznania świadka K. K.	684-685		
Pismo z (...) Sp. z o.o.	587		
Pismo z (...) Sp. z o.o.	92-93		
(...) świat nr 8 (809) z 21.02.2011 r.	288-289		

(...) świat nr 38 (787) z 13.09.2010 r.	290-291		
Zawezwanie do ugody	277-278		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany , jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. S.	W nieustalonym dniu, jednak nie później niż w dniu 22 grudnia 2013 roku w W. przy ul. (...) pełniąc funkcję redaktora naczelnego czasopisma (...) przetworzył dane osobowe A. S. w ten sposób, że umieścił artykuł pt. „H.: „Sprzedawca nie chce wymienić auta. Ma rację?” na internetowej stronie mobilnej AutoŚwiat.pl zawierający imię i nazwisko oraz adres A. S., do których przetwarzania nie był uprawniony, tj. o czyn z art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Przetworzenie danych osobowych A. S. w artykule „ Sprzedawca nie chce wymienić auta. Ma rację?” na internetowej	Protokół oględzin	k. 6	

stronie mobilnej (...). przez oskarżonego.			
2. OCena DOWÓdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, przede wszystkim w zeznaniach świadka K. K.. Brak jest jednoznacznego materiału dowodowego, potwierdzającego popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.	
Częściowo zeznania A. S.	Logiczne i spójne na okoliczność zakupu pojazdu marki H. (...) i nawiązania kontaktu z redakcją (...) w związku z niezadowoleniem z zakupionego pojazdu.		
Zeznania świadka K. K.-skiego	Spójne i logiczne. Świadek podkreślił, że oskarżyciel posiłkowy wyraził zgodę na publikację artykułu. Odnosząc się do sporządzonego protokołu oględzin podniósł zaś, że dane zawarte w protokole jak adres zamieszkania, telefon nie mogły się znaleźć w artykule, a zwłaszcza stwierdzenie „brak zgody		

	<p>na publikację”. Publikacja w Internecie polegała tylko i wyłącznie na przetrzuceniu treści artykułu z wersji papierowej do Internetu, wykluczona była jakakolwiek ingerencja w treść. Jednocześnie świadek przyznał, że jakkolwiek istnieje możliwość zamieszczenia danych w artykule internetowym, to jednocześnie podkreślił, że nie przekazywał oskarżonemu danych z protokołu oględzin z k. 6.</p>		
	<p>Zeznania świadka R. P.</p>	<p>Logiczne i spójne w zakresie sporządzenia na prośbę redakcji odpowiedzi jako rzecznika prasowego firmy, w której A. S. zakupił pojazd marki H. (...). W odpowiedzi do redakcji nie pojawiły się żadne dane osobowe oskarżyciela posiłkowego.</p>	
<p>Zeznania świadka J. K.</p>	<p>Wiarygodne i logiczne co do opisu podejmowania decyzji w redakcji. Świadek wskazał, że redaktor naczelny kieruje treścią pisma i decyduje o tym co pojawia się w wydaniu. Świadek podniósł, że stroną internetową (...) kieruje osoba osobna od redaktora naczelnego, ale nie było tak przez cały czas. W 2013 roku raczej decyzji nie podejmował organ jednoosobowy.</p>		

dokumenty	Treść nie budziła wątpliwości Sądu, jak również nie była ona kwestionowana przez strony postępowania		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Częściowo zeznania A. S.	-niewiarygodne z zakresie umieszczenia danych osobowych (imię i nazwisko, adres) przez oskarżonego na stronie internetowej (domniemania i przypuszczenia, a nie wiedza, że to oskarżony miał ww. dane zamieścić) - zeznania w tym zakresie są sprzeczne z materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę.	
	Protokół oględzin k. 6	niewiarygodny, ponieważ został sporządzony w sposób wadliwy: - bez wydruku spornego artykułu z adresem strony www, - na telefonie komórkowym oskarżyciela posiłkowego, - w protokole oględzin brak jest pełnej treści	

		spornego artykułu (zostały jedynie zawarte stwierdzenia, jakie dane osobowe miał zawierać);	
Zawiadomienie k. 516-517, Pisma k. 34-53, 586 Dowód wpłaty k. 718 i zdjęcie k. 720	nie mają znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie albowiem nie dotyczą kwestii związanych z zarzucanym oskarżonemu czynem		
Wydruk z (...) k. 469-470	nie ma znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie albowiem dotyczy informacji dotyczącej wykonywania działalności gospodarczej przez A. S.		
	Zeznania świadków K. K. niebędących dziennikarzami k. 111v, 112v, 120, 125, 128, 132, 137, 140v, 142v, 156v, 158v	nie mają znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie albowiem dotyczą zeznań świadków o personaliach K. K., którzy nigdy nie pracowali w redakcji (...)	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	I	S. S.
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
W ocenie Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie nie dostarczyło takich dowodów, które w sposób jednoznaczny i pewny, a przez to nie budzący wątpliwości, pozwoliłby			

na zakwestionowanie stanowiska wyrażonego przez oskarżonego, że nie popełnił on zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnień tych nie zdołały podważyć przeprowadzone na rozprawie dowody, w tym z zeznań świadków, a także inny dokumentarny materiał dowodowy.

Przede wszystkim w sprawie brak jest wydruku, wskazywanego przez oskarżyciela posiłkowego artykułu ze strony internetowej, zawierającego adres strony www, na której artykuł ten zobaczył A. S.. Wobec czego nie można w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzić czy artykuł ten z danymi osobowymi pokrzywdzonego rzeczywiście znajdował się na stronie internetowej czasopisma (...).

Należy także podnieść, że sam protokół oględzin strony internetowej z k. 6 został przeprowadzony w sposób wadliwy. Nie sporządzono żadnego wydruku, a oględziny przeprowadzono na telefonie komórkowym oskarżyciela posiłkowego. Jednocześnie w protokole oględzin brak jest pełnej treści spornego artykułu, a zawiera on jedynie stwierdzenia jakie dane osobowe oskarżyciela posiłkowego

niał zawierać. Protokół oględzin sugeruje, że w artykule zamieszczonym w Internecie były inne treści niż w artykule w wersji papierowej, zaś świadek K. K. – autor artykułu – podkreślił, że publikacja w Internecie polegała tylko i wyłącznie na przrzuceniu treści artykułu z wersji „papierowej” do Internetu, wykluczona była jakakolwiek ingerencja w treść, a dane zawarte w protokole jak adres zamieszkania, telefon nie mogły się znaleźć w artykule, zwłaszcza stwierdzenie „brak zgody na publikację”.

Jakkolwiek nie można wykluczyć zaistnienia błędu przy umieszczeniu artykułu z wersji papierowej w Internecie, to jednak nie można tego zweryfikować wobec braku wydruku spornego materiału. Jeśli zaś przy umieszczeniu przedruku artykułu w Internecie pojawił się jakiś techniczny błąd, który spowodował ujawnienie danych pokrzywdzonego, to oskarżony jako redaktor naczelny za ewentualny błąd winy ponosić nie może.

Należy także podkreślić – co wynika z informacji nadesłanych z redakcji (...) Sp. z o.o. k. 92 – każdy czytelnik tygodnika (...) mógł zgłosić problem z prośbą

o interwencję, poprzez wypełnienie odpowiedniego formularza na stronie internetowej A..pl i w ramach jego wypełnienia był zobowiązany do wskazania danych osobowych, takich jak: imię, nazwisko, adres, numer telefonu, adres e-mail, numer identyfikacyjny auta (VIN), numer szkody, a zatem tych danych, które są wskazane w protokole oględzin artykułu (k. 6), które to oględziny zostały przeprowadzone na telefonie komórkowym oskarżyciela posiłkowego.

Na marginesie lecz nie marginalnie należy jednocześnie podkreślić, że błąd, który zaistniał przy sporządzaniu protokołu oględzin z k. 6 na obecnym etapie postępowania nie da się w żaden sposób naprawić, sporny materiał opublikowany w Internecie już bowiem nie istnieje.

Zasadą postępowania karnego jest, że ciężar dowodu obciąża oskarżyciela. Oskarżyciel musi zatem udowodnić zaistnienie czynu wypełniającego znamiona określonego przestępstwa oraz sprawstwo oskarżonego. Przy czym należy oskarżonemu udowodnić winę w sposób całkowity, pewny i wolny od wątpliwości.

Oskarżyciel musi obalić więc domniemanie niewinności. Sam oskarżony nie ma przy tym obowiązku dostarczania dowodów przeciwko sobie. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny nie udowodnił w toku przewodu sądowego sprawstwa oskarżonego.

Wobec powyższego wobec braku jednoznacznych dowodów do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu należało go uniewinnić. Zgodnie zaś z art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Jest bowiem oczywiste, że sprawstwa i winy oskarżonego nie można domniemywać i należy je udowodnić. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97, Prokuratura i Prawo 1999/7-8/11 – istota domniemania niewinności sprowadza się, jak wiadomo, do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a „przeciwnie” musi być udowodnione. Oznacza to, że udowodnienie sprawstwa i winy oskarżonego musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości.

Marginesowo jedynie należy podnieść, że oskarżonemu zarzucono czyn stypizowany w art. 49 ust. 1 Ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29 sierpnia 1997 r., która już obecnie nie obowiązuje. Zgodnie z ww. przepisem odpowiedzialności karnej podlegał ten, kto przetwarzał w zbiorze dane osobowe, choć ich przetwarzanie nie jest dopuszczalne albo do których przetwarzania nie jest uprawniony. Przepis art. 49 ust. 1 ww. ustawy został przeniesiony do obowiązującej od dnia 10 maja 2018 r. Ustawy o ochronie danych osobowych. W art. 107 ust. 1 cytowanej ustawy wskazano, że odpowiedzialności podlega ten kto przetwarza dane osobowe, choć ich przetwarzanie nie jest dopuszczalne albo do ich przetwarzania nie jest uprawniony.

Zestawiając ze sobą treść obu przepisów stwierdzić jednoznacznie należy, że obecna norma prawna ma szersze brzmienie, co implikuje konieczność zastosowania przepisu względniejszego dla sprawcy, mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2018 roku sygn. akt XII K 286/17, opubl. w (...) L.).

W art. 6 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE (...) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (RODO) wskazano, że podstawa przetwarzania, o którym mowa w ust. 1 lit. c) i e), musi być określona: w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego, któremu podlega administrator. Jednocześnie w art. 85 ust. 2 RODO wskazano, że dla przetwarzania do celów dziennikarskich lub do celów wypowiedzi akademickiej, artystycznej lub literackiej państwa członkowskie określają odstępstwa lub wyjątki od rozdziału II (Zasady), rozdziału III (Prawa osoby, której dane dotyczą), rozdziału IV (Administrator i podmiot przetwarzający), rozdziału V (Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich lub organizacji międzynarodowych), rozdziału VI (Niezależne organy nadzorcze), rozdziału VII (Współpraca i spójność) oraz rozdziału IX (Szczególne sytuacje związane z przetwarzaniem danych), jeżeli są one niezbędne, by pogodzić prawo do ochrony danych osobowych z wolnością wypowiedzi i informacji.

W konsekwencji ww. przepis znalazł odzwierciedlenie w art. 3a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w którym wskazano, że Ustawy nie stosuje się z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1 do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo Prasowe, chyba że wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą.

Do znamion przestępstwa z art. 49 ust. 1 Ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29 sierpnia 1997 r. należy działanie sprawcy na zbiorze danych osobowych. Aby działanie sprawcy mogło być uznane za wyczerpujące, znamiona przestępstwa sypizowanego w komentowanym przepisie, dane osobowe, muszą stać się elementem zbioru danych osobowych w rozumieniu art. 7 pkt 1 cytowanej ustawy i w tym właśnie zbiorze musi dochodzić do ich przetwarzania wbrew przepisom ustawy o ochronie danych osobowych. W myśl art. 7 pkt 1 ww. ustawy zbiorem danych jest każdy posiadający

strukturę zestaw danych o charakterze osobowym, dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest rozproszony lub podzielony funkcjonalnie. W nauce prawa zwrócono uwagę, że aby zestaw informacji został uznany za zbiór danych osobowych, musi kumulatywnie spełniać następujące warunki: zawierać dane osobowe, mieć określoną, własną strukturę oraz zapewniać dostęp do danych osobowych według określonych kryteriów (M. S., Pojęcie, s. 57).

Główny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wskazał nadto, że do przetwarzania danych osobowych dochodzi także poza systemem informatycznym i jednocześnie zbiorem danych. Sytuacja taka występuje podczas przetwarzania danych w formie nieuporządkowanej (np. wymienienia nazwisk w artykule prasowym lub książce), w takim wypadku nie będą miały zastosowania przepisy ustawy o ochronie danych osobowych.

Z uwagi na powyższe spornego artykułu w Internecie nie można zatem uznać za zbiór danych, co implikuje

<p>stwierdzenie, że w sprawie nie występuje jedno ze znamion czynu zabronionego, stypizowanego w art. 49 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych z dnia 29 sierpnia 1997 r.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>5. 1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Konsekwencją merytorycznego rozstrzygnięcia i uniewinnienia S. S. jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu, które w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. ponosi Skarb Państwa.	
6. Podpis		